

Kerk bezet

Meer dan honderd mensen zonder papieren bezetten de voormalige jezuïetenkerk in Sint-Joosten-Node. De gesloten Gésu en het aanpalende klooster werden al jaren geleden aangekocht door een Zwitserse industrieel die het complex wil ombouwen tot een luxehotel. Het is reeds de vierde keer dat het gebouw tegenover de Brusselse Kruidtuin wordt bezet door krakers en sans-papiers. Gevreesd wordt dat de investeerder uiteindelijk zal afhaken.

Oudere armen

Ouderen in de hele Europese Unie blijven een hoger risico lopen op armoede dan de rest van de bevolking. Met 21 procent armen onder de 65-plussers, dat wil zeggen 382.000 mensen in totaal, scoort echter vooral België zeer slecht. Oorzaak zijn de te lage pensioenen van een bepaalde groep ouderen. Verwacht wordt dat het aandeel oudere armen de komende jaren nog zal stijgen.

Koninklijk gebaar

Nog deze maand zal een van de twee koninklijke appartementen in Ciergnon in de Ardennen betrokken worden door een gezin van asielzoekers. Tijdens de kerstperiode stelde de Koninklijke Schenking twee flats op het koninklijk domein in Ciergnon ter beschikking. Eerst moesten evenwel aanpassingswerken worden uitgevoerd, waardoor de asielzoekers niet onmiddellijk hun intrek konden nemen.

Kinderen doelwit

Haïtiaanse kinderen zijn na de verwoestende aardbeving van 12 januari het doelwit van mensenhandelaars. Ze worden, soms voor minder dan 50 euro, verkocht als slaven, bedelaars en prostituees. Dat zei adviseur kindbescherming Nadine Perrault van Unicef, die even in België was om de schrikbarende situatie aan het licht te brengen. Kind & Gezin liet weten dat de Haïtiaanse kinderen die ter adoptie onlangs in België aankwamen, reeds in een adoptieprocedure zaten. Voor kinderen voor wie nog geen adoptieprocedure werd gestart, is voorzichtigheid aangeraden. Alles dient in het werk gesteld om de families van de kinderen terug te vinden vooraleer internationale adoptie kan worden overwogen. Dit zal meerdere maanden in beslag nemen. (EDS)

Advertentie

GOEDKOOPSTE in zijn assortiment

Everyday aardbeienconfituur extra
450 g

€ 0,73
€ 1,62/kg

colruyt
laagste prijzen

Skyline van Brussel. Kuregem bevindt zich in de schaduw van de Zuidertoren (links). © Belga

Jongeren misbruikt

Op bezoek in de 'gevreesde' Brusselse wijk Kuregem

- ▶ Was ooit een welvarende joodse wijk
- ▶ Jongerenwerkloosheid torenhoog
- ▶ Toch gebeurt er veel positiefs

Erik DE SMET

Los van alle politieke gekrakeel over de onveiligheid in de Brusselse achterstandswijken, gingen wij praten met iemand die al vele jaren in Kuregem (Anderlecht) woont. Op weg naar de flat van jezuïet Hugo Carmeliet proeven we de sfeer. De meeste huizen hier verkeren in een erbarmelijke staat. Boven ons draait een politiehelikopter onophoudelijk rondjes. In het metrostation schepen enkele jongeren door hun groep een sfeer van dreiging. Moeten die niet op school zitten?

Toch was Kuregem, zo vertelt Carmeliet, ooit een rijke (jood-

se) wijk, gelegen in de schaduw van het Zuidstation. Elektronica-reus Philips en chocoladeproducent Côte d'Or stelden alleen al in deze wijk duizenden te werk. Toen Hugo Carmeliet en zijn confraters er in de jaren 1960 kwamen wonen, stond hun deur altijd open. Die tijden zijn al lang voorbij. Veel 'autochtone' Belgen telt deze hoek van Brussel niet meer, al is het een centraal gelegen buurt van de hoofdstad.

„Vandaag heerst in deze wijk enige mate van wetteloosheid”, stelt onze gesprekspartner. „Of laten we het zo zeggen: het blijft rustig, zolang een bepaalde groep mensen met rust wordt gelaten. Iemand bekeuren die zonder te betalen reist met tram of bus, dat is om problemen vragen. Enkele jongeren vernielen bijvoorbeeld steevast de zekeringenkasten van de straatverlichting. Waarom? Om te tonen dat zij de baas zijn in de straat. De waarheid is dat jongeren worden misbruikt door zwaarhandelaars om de politie op

een afstand te houden. De wijk zit in de greep van illegale handelaars, onder meer in auto's.”

Toch is de onveiligheid in Brussel vooral een probleem van de jeugd. De jezuïet daarover: „De jongerenwerkloosheid is hier torenhoog. Meer dan de helft van de jonge bevolking zit zonder baan. Ze zien bovendien geen

verleiding zeer groot”, vervolgt hij. Maar Hugo Carmeliet ziet in Kuregem ook veel positieve dingen gebeuren in jeugdhuisen en dienstencentra. De Kelders van Kuregem bijvoorbeeld zijn een geëerde uitgangspunt. Toch is er een bittere realiteit: bewoners die weg kunnen uit de wijk, zullen niet aarzelen. Ook de migranten.

Nultolerantie? „Tja. Misschien moet die er voor een tijdje maar eens komen, al dient er evenzeer geïnvesteerd in onderwijs, in huisvesting en in banen. Twerkstelling is natuurlijk een probleem dat Kuregem overstijgt. Maar de jongens die de problemen veroorzaken, zijn handarbeiders en de handarbeid is grotendeels weggevalen. De bedrijven – ook het bedrijf waar ik ooit werkte – zijn weggetrokken of sloten de deuren. De informele economie kwam er als gevolg van die leegloop. Maar let op, iemand die er wil komen, geraakt er. Alles afwentelen op de omstandigheden is dus ook niet correct.”

„Nultolerantie? Ja, maar er moet evenzeer worden geïnvesteerd in huisvesting, onderwijs en banen”

werkenden rondom zich en de werkloosheidsvergoeding wordt beschouwd al een volwaardig salaris. Dat is om problemen vragen.”

„Als je bovendien midden in de criminaliteit leeft en je ziet hoe makkelijk op die manier geld kan worden verdiend, dan is de

De wittebroodsweken voorbij

Veelkleurige parochie van Kuregem betekent veel voor wijk en bewoners

Jezuïet Hugo Carmeliet streek in 1965 neer in Kuregem, in het gezelschap van andere priester-arbeiders. Bij hen ook mysticus Egied Van Broeckhoven, die twee jaar later bij een bedrijfsongeval het leven liet. Na zijn wijding ging Carmeliet aan de slag in een confectiebedrijf. In de Anderlechtse wijk betrok hij, net als de andere priester-arbeiders, een schamele huurwoning. Een gedurfde keuze, die niet door iedereen werd gesmaakt. Toch voelt pater Carmeliet zich geen buitenbeentje in de jezuïetenorde.

„Het was een andere wereld”, vertelt hij. „We hadden toen diepe vriendschapsbanden met de eerste migranten, deelden hun leven van binnen uit, gingen voor hen op zoek naar een schaaft voor het offerfeest. Voor ons waren dat echte wittebroodsweken. Nadien werd het allemaal veel moeilijker. De migrantenjongeren met wie wij op kamp gingen verlieten de

wijk. De bedrijven trokken weg, net als vele gezinnen die wel aan een goede baan raakten.”

De parochie speelt een belangrijke rol in de buurt, een gemeenschap met een verrassend gelaat. Carmeliet: „Ik was dan wel priester-arbeider, al vlug vroegen de Vlaamse gelovigen me om voor te gaan. En na mijn pensionering groeide ik nog meer in de parochie in. De parochie levert een belangrijke bijdrage aan de leefbaarheid. Wij zijn bijvoorbeeld de enige die zalen verhuren.”

Jij ook?

Vierden bij Carmeliet's eerste mis in 1969 nog driehonderd Vlamingen mee, vandaag rest van deze groep slechts een kleine kern. Toch lijkt Kuregem een van de meest christelijke buurten van de stad te zijn. Op zondag vierden in deze parochie immers ook twee Afrikaanse gemeenschappen en een Latijns-Amerikaanse.

Het gaat dan om honderden gelovigen, en dan hebben we het nog niet over de pinksterkerken die in deze straten een stek vonden.

„Waarom ik in Kuregem blijf?” Hugo Carmeliet aarzelt niet. „We kwamen hier wonen om beeld

van Jezus te zijn bij de meest verstotenen. Bovendien raakte ik hier geworteld. Vandaag wonen we hier nog met twee priesters. Opvolging zal er niet komen. Maar als ik weg zou gaan, zouden mensen zeggen: 'Jij ook?'” (EDS)

Metrostation Clemenceau, het hart van Kuregem. © Reporters